

FEHÉR FERENC ZSENGÉI (IV.)

LEVÉL KISHÚGOMHOZ

Az egy igaz Úrtól, Istentől kívánom,
ezen néhány sorom jó színben találjon!
Nagy-nagy szeretettel bátyád szól most hozzád,
kinek szelíd szívét kételyek kínozzák.
Jól figyelj most ide, édes kicsi húgom,
hajolj közel hozzám, és füledbe súgom,
mit álmodtam rólad. Titok ám ez, édes,
ugye, megígéred, hogy a kettőnké lesz?
Hogyha megengeded, legelején kezdem,
mikor könyveimen álmodozni kezdtem . . .
Kint már holdvilág volt, csillagok ragyogtak,
s épp arra gondoltam, mily rossz a vakoknak,
sötétségben élni . . . mindig éjbe nézni . . .
És akkor kopogtak! . . .
Először azt hittem, megriadt madárka,
vagy talán denevér akar a szobámba
röpülni . . . Figyeltem . . . Nem soká' ülhettem,
s egyszer úgy éreztem, a szobában ketten
vagyunk. Nem tévedtem. Előbb halvány sugár
surrant szemem elé, aztán csodás, sudár . . .

Szabadka, 1946. március

V. T. EMLÉKKÖNYVÉBE

Most, míg álmodol, tiéd az élet,
 mert hiszed, hogy szép s csupa sejtelem.
 – Kicsi lány, kívánom néked,
 legszebb álmodból ne kelj hirtelen . . .

Topolya, 1946. március

V. T. EMLÉKKÖNYVÉBE

Ügyes színészé a világ,
 s imádatom bár unod:
 szíveddel játszani, színésmódra,
 édes kislány, hidd el, nem tudok.

Topolya, 1946. március

EMLÉKKÖNYVBÉ

Hová tűnt szemednek csillogó sugara?
 Tán az emlékezet útjain barangol?
 Csöndesen ott is csak én megyek utána,
 s őrizlek utadon szellőtől, vihartól.

Topolya, 1946. március

LEZÁRT PILLÁD

Kandi gyereklelkem egykor fűben-fában,
 földön futkározó, félnék kis bogárban
 színes titkot sejtett. Szálltam szelek szárnyán,
 lobogó ingecs kém mintha most is látnám
 vidáman lebegni . . . Kerestem a Titkot,
 csábítva vonzott a Nagy Elérhetetlen.
 Bár csak tudtam volna, hogy az mindig itt volt
 lezárt pillád alatt, álomszép szemedben! . . .
 Altat már az alkony, földre száll száz titok,
 de oszlik sejtelem, s az égbe láthatok,
 álomszép szemeid mostan ha rám nyitod . . .

Szabadka, 1946. április

HALÁLOS TÁNC

A nap már búcsúcsókot int,
alkonypír festi arcomat;
magányosan állok itt kint,
s nézem a színes habokat . . .

Mintha lázas, furcsa álom
bolygatná meg szívemet:
sok kis tündér, lepkeszárnyon,
énekelve táncra kel.

Neptunnak sok szép leánya,
táncra, bálra mostan fel!
Itt az éjjel s nem kell várni,
míg a nap ragyogva kel.

Szép aráim, tündérlányok,
semmitől se féljetek,
lejtsünk mámorlázás táncot,
égig csapjon énektek.

Hogyha jön a részeg hajnal,
elkísérlek házatokba,
szép leányok, nászi dallal,
vízi mélybe, némaságba . . .

Messze bent a néma éjben
egy halász most énekel;
száll a dal ott fönt az égben
s a semmibe belevesz . . .

Szabadka, 1946. ápr. 11.

TALÁLKOZÁS

Két mély tóba néztem:
 barna szemeidbe;
 két szép tavon szemem
 rajta felejtettem.

Beletettem kezem
 kicsi kezeidbe;
 beletettem lágyan,
 s ott is felejtettem.

Szabadka, 1946. május 1.

VALLOMÁS

Vad tavaszi vágyak forrongnak szívemben,
 Szerelem lángjai lobognak lelkemben.
 Tied minden álmom, forró sóhajtásom,
 Szeretlek, kicsi lány, hallgasd meg fohászom.

Muzsikát hallottam, égi édes zenét,
 hangod muzsikája mindörökre kísért.
 Nem tudom feledni soha e muzsikát,
 Szívemből szeretlek, te kicsi barna lány.

Szabadka, 1946. május 2.

II. SZONETT

Te vagy már életem tündöklő csillaga,
 Életem értelme, lelkem kis virága.
 Barna szemed mélye, hajadnak illata
 Lett egy hú diáknak a napi imája.

Egyetlen kis kincsem, hallgasd meg fohászom,
 Nevedet suttogom, feléd nyújtom karom;
 Suttogom csöndesen, vergődve kiáltom:
 Tőled nem választhat semmilyen hatalom!

Ragyogó napsugár szemed csillogása,
 Nevető, csapodár, pajkos kis napsugár;
 Kit ezzel beragyogsz, nincsen nyugovása.

Itten, távol tőled, írom e sorokat,
 Hozzád száll a dalom, énekem elrepül;
 Suhanjon gyorsabban, mint könnyű gondolat.

Szabadka, 1946. május 3.

APÁM

Életnek sötét alkonya
 hullik már rád, apám.
 Karodból száll az ős erő,
 kopott már vén kapád.

Szürke szemed a múltba néz,
 elborong emlékein;
 Fáradtan most is járna még
 rejtett ösvényein.

Homlokod ránca elsimul,
 derűsek szemeid,
 Amint idézed életed
 szép gyermekéveit . . .

Izmod feszül, szemed csillog,
 újulnak erőid:
 Alföldi legénykorodnak
 látod zöld mezőit.

Sabác, Visztula, Doberdó,
 s te véres, lomha Don –
 Hiába ontottuk vérünk,
 áruló volt a hon.

A föld s te egygé forrtatok,
 azután jött anyám . . .
 (Közöttünk még soká éljen,
 békítse bús tanyánk!)

Emlékek végére értél,
várod a vén kaszást;
véle sokszor szembenéztél,
nem is kívánsz már mást.

Isten, haza, munka, család
volt élted talpköve,
Mégse lesz más, csak akác
sírodnak „sírköve” . . .

Topolya, 1946. május 13.

MAGYAROKHOZ

Rabszíjjakkal megkötözve,
messze néz egy sasmadár:
szép hazánkra tán örökre
részakadt az árvaság.

Újra láncba verve, népem,
ó, te árva, drága nép! –
jajszavad ne hallja mégsem
ős hazában ősi bérc!

Esti szellő ezt susogja,
búgva zúgja száz harang.
Érc a gyászt hiába kongja,
nem felel rá semmi hang.

Zsongva, bongva hív a hangja
s esti csöndben elmerül;
újra s újra felzokogva,
hangja lágyan elterül.

Hallgat minden? Senki sincsen,
ki szavát megértené?
Törhetetlen, hősi hittel,
helyette kiáltom én:

Míg karodban jó erő van,
és eredben szittya vér,
ősi daccal, harci dallal
síkraszállj a népedért!

Szabadka, 1946. május 18., szombat

ÁLOM, ÁLOM . . .

Álom, álom, néma álom,
a szívem feléd kitárom;
régesrégén várt halálom
benned végre megtalálom . . .

Szabadka, 1946. május 27.

BÖSKE

Neve Böske, haja szöszke,
kicsi szája harmatcsepp.
Szeme könnye, harmatgyöngye
tisza hegyi tónál szebb.

Alig totyog, alig motyog,
nehéz neki még a szó.
Mégis topog, esik, potyog –
magyar kislány: kitartó.

Szabadka, 1946. június 1.

ÉSZAKI BALLADA

„Az ég veled, szép szerelmem!
Nyújtsd még egyszer csókra szád!
Vár a zsákmány, el kell mennem,
Hív a tenger . . .

Topolya, 1946. július 4.

BÖSKE

Neve Böske,
haja szöske.
Pici szája
harmatcsepp.
Szeme gyöngye,
harmatkönnye
tisza tónál
kedvesebb . . .

Régi rongya
ritkán rontja
napsugaras
jókedvét.
Messzenéző
reménység ő,
hogyan is ne
szeretnék! . . .

Szabadka, 1946. június 4.

BALLADA

Epedő szerető:
„Szeret ő? Eped ő?”

Nevető szerető:
„Szeret ő! Szeret ő”!

Szenvedő szerető:
„Fogadj be, temető!”

Topolya, 1946. június 5.

A MÉLYSÉGBŐL

Én nem tudok élni se földön, se sárban,
Céltalan életem, írva halálom,
Hisz bűnre teremtve vagyunk valahányan.

Én e pokolban utam ha bejárom,
 És hogyha nyakig merülök le az árban,
 Tiszta reménnyel a Jézusom várom.

Már végtelen ős korok óta ez így van:
 harcol a Rosszal a Jó, de hiába:
 Fullad a népnek a hangja imába,
 S még látod a gyilkosod édes fiadban . . .

Topolya, 1946. jún. 10. Pünkösöd

A MÉLYSÉGBŐL

Én nem tudok élni e földön, e sárban,
 Céltalan életem, írva halálom;
 Hisz bűnre teremtve vagyunk valahányan.

Ha végszava zendül a népnek az éjben,
 Bűnösök átka szívembe nem érhet,
 Mert Jézusom engemet őriz a vészben.

Csak érzi szívem melegét a szívednek;
 Máglyai lánggal elégjek e tűzben –
 De hamvaim üszkét szórd a szeleknek . . .

Topolya, 1946. június 10.

A MÉLYSÉGBŐL

Én nem tudok élni e földön, e sárban.
 Céltalan életem, írva halálom,
 Hisz bűnre teremtve vagyunk valahányan.

Már végtelen ős korok óta ez így van:
 Harcol a rosszal a jó, de hiába,
 Mert éjszaka mámora bűnnel együtt van.

Ha végszava zendül a népnek az éjben,
 Bűnösök átka szívembe nem érhet,
 Mert Jézusom engemet őriz a vészben.

Én e pokolban útam ha bejárom,
 És hogyha nyakig merülök le az árban:
 Tiszta reménnyel a Jézusom várom.

Csak érzi szívem melegét a szívednek
 – Máglyai lánggal eléjtek e tűzben! –
 És vélem kimúlnak, akik ma szeretnek . . .

Én e pokolban utam ha bejárom,
 És hogyha nyakig merülök le az árban:
 Tiszta reménnyel a Jézusom várom . . .

Topolya, 1946. Pünkösöd

TESTVÉRBÁTYÁM

Szőke, sápadt fiú, csak huszonegy éves,
 Puha lányajkakat nem érintett ajka,
 Bölcsője felett is bú volt már a dajka;
 Kenyérgond, betegség . . .

Topolya, 1946.

ÚJ ARATÁS

Susogva ring a búzatenger,
 zenélve zengi himnuszunk.
 Kaszára föl ma minden ember!
 Erőnket zúgja most dalunk.

Már dől a rend kaszánk nyomában,
 aratjuk ősi bérünket.
 E drága munka ritmusának
 láza fűti vérünket.

Apánk vetett e földbe magvat,
 az ősapánk itt görnyedett.
 Csak „kuss” volt mind a póri magzat,
 kit élet búra fölnevelt.

Most lágyan dőlnek búzarendek,
és tűnnek múltnak árnyai.
Kaszára föl ma minden ember,
valóra váltak vágyaink!

Topolya, 1946. június 25.

ŐSZ CSÁBRÁDI TEMETÉSE

Fekete koporsó, fekete fakereszt,
Éneklő asszonyok, gyászoló kis menet.
Fekete koporsón az áruló szöveg:
Ősz Csábrádi János – élt jó néhány telet . . .

Kemence padkáján pityergő anyóka,
Ölében imakönyv, meg egy sárga pipa . . .
Egyiket olvassa, másikat csókolja
Megüresült házban árva kis anyóka.

Topolya, 1946. június 27.

SZÁMONKÉRÉS

Kísértve mindig visszajárunk,
Itt lebeg lelkünk köztetek.
Éjfélkor jövünk, megzavarni
Vérgőzös álmotokat. Itt járunk
S kínozzuk rothadó lelketeket.
Ti nem sortűzzel álltok szemben,
Vad orvgyilkosok! Kit eddig még
Nem ismertetek: a kínzó
Lelkiismeret váj most szívetekbe.

Pattanó ideggel lessétek
Az órát; véreres szemekkel
Bámuljátok a mutatót:
ez órában kísért a vétek! . . .
Hóhér! Reszkető kezdeddel
Most szívesen vetnél véget
Tulajdon életednek . . .
De most sem könyörül a végzet:
Alkonyul bűnös lelkeknek . . .

S mi éjjel mindig visszajárunk
 A számonkérés óráján.
 Sírpenészes kezünket némán
 Felétek nyújtjuk, majd
 Szűk sírunkba visszaszállunk.
 Bomló ideggel, fogvacogva
 Követtek minket, gyilkosok!
 S vége lesz végre sok-sok
 Földi kínnak, búcsút mondtok
 Neki – örülten kacagva . . .

Topolya, 1946. július 18.

PROLÓGUS

Megcsúfolt, ezerszer elárult népem,
 Fekete rög, te édes mostoha!
 Új, szűz dalok vajúdó ihletében
 Veletek sír népetek bús fia.

Régi néma vád, ős panasz e dal,
 Kemény dac van benne – évezredes.
 Belőlünk e panasz és vád ki nem hal,
 S ha a nép megkergül: félelmetes.

Szabadka, 1946. szept. 19.